

на другъ ! Отъ което слѣдва че и исповѣдници-тъ трѣбва да ся исповѣдватъ на онѣзи, които сж ся исповѣдали тѣмъ; че всѣкы Христіанинъ трѣбва *на редъ-то си* да бѣде папа, владыка, и священникъ; и че самый-тъ папа трѣбва да ся исповѣда на всичкы.”

Свършилъ не свършилъ книжкѣ-тъ си върху този прѣдмѣтъ, Лутеръ захванълъ да съчинява другъ. Нѣкой си Лувенскы богословъ, на име Латомъ, който былъ познатъ като противникъ на Рюхлина и Еразма, оспорилъ ученія-та на Лутера. Слѣдъ дванадесеть дни, Лутеръ му отговорилъ съ едно съчиненіе, което ся брой за едно отъ главны-тъ му книжевы произведенія. Въ него той отблъсва обвиненіе-то че не былъ умѣренъ. ‘Умѣренность-та въ този вѣкъ’, казва той, ‘значи да колѣничишь прѣдъ святотатственны папы и безбожны софисты, и да казвашь, ‘Милостивѣйшій и достойнѣйшій Господарю.’ Послѣ, като сторишь това, ты можешь да прѣслѣдвашь до смърть когото си искашь; ты можешь да обърнешь свѣтъ-тъ наопаки : всичко това не ще ти прѣчи да си бѣдешь умѣренъ человекъ ! Поврага такава умѣренность, казвамъ азъ ! Нѣка говорѣжь высоко и ясно, за да не заблу-